

İLİM ADAMI YETİŞTİRMENİN ÖNEMİ

الْعِلْمُ حَيَاةُ الْإِسْلَامِ

el-İlmü hayatü'l-İslâm. “İlim İslâm’ın canıdır, hayatıdır.”

İlim, alim, ulema olursa dinî ilimler öğrenen insanlar olursa İslâm canlı kalır. Onu öğrenen, bilen kalmazsa İslâm söner. İnsanlar yaşar ama ona yaşamak denmez. İnsanların maddeten yaşaması bir şey ifade etmez. İmansız olduktan sonra onlar ölü demektir. İçinde iman bulunmayan kalp ölü kalp demektir.

أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ

*Ülâike ke'l-en'âmi belhüm edall.*¹

Allah indinde hayvanlardan da aşağı durumda olurlar! Öyledir, o kadar aşağıdırlar. Onun için ilim adamı yetişmesi lazım.

Bir beldede fakihler çok olursa İslâm’ı bilen alimler çok olursa o belde bahtiyar bir beldedir. Fakihler az olursa, soru soran var

¹ 7/Araf, 179.

ama cevap verecek insan yoksa o belde mahrum ve mahzun bir belde demektir.

Elhamdülillah dünyanın her yerinde bir İslâmî şevk var ama her yerde hocaya büyük ihtiyaç var. Dünyanın her yerinden en çok aranan meta, en çok istenen istek hoca; hoca istiyorlar. Nerede insan varsa İslâm'a ilgi duyan, alakalanan kimse varsa hoca istiyorlar. Onun için hoca yetiştirmek, dinî bilen hoca yetiştirmek en önemli işimiz!

Fakat Abdülhâlık-ı Gücdüvânî Efendimiz *kaddesallâhu sırrahu'l-azîz*, halifesine halefine nasihatinde buyurmuş ki;

“Evladım, ilim öğren ama ilimle beraber takvâyı da öğren!”

a. Takva İle İlim Birlikte Olmalıdır

Takvâyla eş olmayan, beraber, arkadaş olmayan ilim belki en büyük zarar. İnsanlara en büyük zararı verebilir. Sahibine de zarar verebilir, sahibi için de vebaldir. Sorup da yanlış cevaplar verip de şaşırttığı insanların vebali de kendisindedir. Cemiyete de zararlıdır kendisine de zararlıdır. Onun için Allah

takvâ ehli, takvâyâ sahip, müttakî alimlerin adedini artırsın.

وَلَمْ يَخْشَ إِلَّا اللَّهَ

*Ve lem yahşe illallah.*²

Allah'tan korkan, Allah'tan başka hiçbir şeyden de korkmayan alim lazım! Hakkı dosdoğru söyleyen, hakkı söylemekten çekinmeyen, sakınmayan; mevki makam sahibine, para pul, itibar sahibine parasından dolayı lafı eğip büküp söylemek durumuna düşmeyen, hak ne ise onu tatlılıkla, severek mülayim bir şekilde söyleyen; emr-i mârufu, yaptığı insanları severek yapan [alim lazım].

Emr-i mârufun şartı o. Emr-i mâruf yapılan insanlara sevgi ve şefkat gösterecek. Unf ile şiddet ile bağırarak çağırarak yakasından tutup yerden yere çalarak yapmayacak!

Bizim arkadaşların birisi oğlunu Kur'ân-ı Kerîm öğrensin diye yazın Kur'an kursuna göndermiş. Kendisi kuzu gibi, melek gibi bir kardeşimiz, çocukları da melek gibi. O babanın o evlâdı. Hoca bunu kapatmış, kapıyı kilit-

² 9/Tevbe, 18.

lemiş; içeride bir dövmeş bir dövmeş, paçavrasını çıkarmış.

Geldi bize dert yandı. Hoca şikâyet edilir mi, edebinden şikâyet etmiyor ama böyle hocalık da olmaz! O da Allah'ın bir kulu. Sonra öyle terbiyesiz bir insan değil.

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem*, alime hürmet göstermeyi tavsiye ediyor da ilim öğrenenlere, hatta evlatlarına da hocaların şefkat göstermesini, müşfik davranmasını tavsiye ediyor.

“Çocuklarınıza kerim insan muamelesi yapın, asil insan muamelesi yapın!”

Padişahın şehzadesi yanınızda olsa bağırıp çağırabilir misiniz?

Bağıramazsınız.

Neden?

Padişahın şehzadesidir diye! Kendi çocuğunuza kerim insan muamelesi yapın ki o da kerim olsun. Hakikaten asil, soylu bir kimse olsun.

Kadınlar ihmal edilmesin diye çok büyük gayret gösteriyoruz.

Bir ile gittik:

“Hocam bir cami yaptık, gel gör.” dediler. Gittim, güzel bir cami yapmışlar. İki minareli, kubbeli güzel bir cami. Hemen soruyu yapıştırdım:

“Kadınlar kısmı nerede?” dedim.

“Yok.”

Kadınlar kısmı olmayan cami olmaz! Kadın gelecek, namaz kılacak; kadın gelecek, vaaz dinleyecek, Kur’ân-ı Kerîm dinleyecek; kadın gelecek ilim öğrenecek... Kafesin arkasında öğrensin ama kadınlar kısmı olmayan cami olmaz.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in hayatı örneğimiz ise Peygamber Efendimiz'in mescidine hanımlar gelirdi. En arkasında namaz kılarlardı. En önde yaşlılar kılarlardı, çocuklar arkada kılarlardı, en arkada da hanımlar mesafeli olarak kılarlardı ama camiye gelirlerdi. Hanımların, çocukların eğitimi fevkalade ehemmiyetli oluyor.

Allah kendi kalbimizdeki aşkımızı, İslâm'a olan sevgimizi, bağlılığımızı evlatlarımıza da

aşılamamızı, çevremize de taşımamızı nasip eylesin.

b. Bizden Medet Uman Ümmet Coğrafyası

Birdenbire duvarlar yıkıldı, birdenbire perdeler açıldı; gördük ki dünyada bizden yardım uman, bizden medet bekleyen çok insan var! Ve maalesef bizde ne onlara yardım edecek kapasite var ne hazırlık ne de tam liyakat var! Çok hazırlıksız, çok tedbirsiz yakalanmışız. Ne düşmana karşı hazırlanmışız ne dosta karşı hazırlanmışız. Fevkalade hazırlıksız bir şekildeyiz!

Orta Asya bizden medet umuyor ama adamların başlarındaki hâlâ komünist!

Oraya imanın, sahâbe-i kirâm imanının gitmesi lazım.

Geçenlerde oradan haber geldi. Birkaç kişiyi göz göre göre asmışlar, kesmişler. Tam hürriyet de yok! Ama biraz temasların, hudutların açılmasının, gelip gitmenin kolaylaşmasının faydası olabilir. Çalışırsak hazırlıklı olursak kitaplar basar, talebeleri getirir burada okutursak hocaları oraya gönderebilirsek

takvâ ehli hocaları gönderebilirsek güzel şeyler olabilir.

Mâşaallah pek çok yere cami inşasına başlandı. Hem Kazakistan'da Özbekistan'da hem de diğer yerlerde hem de Rusya Federasyonu içindeki yerlerde birçok cami yapımına başlandı. Ama emin olun cami önemli değil. Cemaat camiyi yapar, mühim olan hoca! Camiden önemli olan; her ilçeye, her beldeye, her şehre keşke bir kâmil hoca gönderebilsek! Keşke İslâm'ı bilen ulûm-i şer'iyeyi okutabilen bir hoca gönderebilsek. O daha mühim! Çünkü onlar otururlar, kalkarlar; ağaçtan, odundan, daldan, yapraktan, çamurdan camiyi yaparlar. Caminin süsü önemli değil. Mühim olan içidir. İçinde ibadet edilmesidir.

Peygamber Efendimiz'in Mescid-i Saadeti son derece sade bir mescitti. Hücre-i Saadetleri çok küçüktü. Her zevcesine ayrılan oda bir arşına üç arşın boyundaymış ki bu bir somya ebadı demektir. Ve onlar mescit genişleyeceği zaman yıkıldığı zaman herkes ağlaşmış. Mescit genişliyor ama keşke kalsaydı da Peygamber Efendimiz'in nasıl sade bir hayat ge-

çirdiğini geriden gelenler, sonradan gelenler, ahfad, torunlar öğrenselerdi diye ağlaşmışlar!

Camilerin ziynetli, süslü olması önemli değildir hatta âhir zaman alametidir. Mühim olan caminin içidir. Caminin içindeki eğitimidir ve camiye sahip olan, camiye temsil eden hocadır. O çok önemlidir. İşte onların yetiştirilmesi lazım. Onların dünyanın her yerine gönderilmesi lazım. Biz eğer Allah nasip etmiş de bir iki yere böyle hoca gönderebilmişsek elhamdulillah gönderdiğimiz yerden onun güzel haberlerini alıyoruz. Dünyanın öbür ucuna da göndermişsek iyi bir hoca gönderebilmişsek güzel haberler geliyor. Hiç umulmayan yerlerden talepler var.

İslâm'ı unutmuş kavimler var. Dünyanın bazı yerlerinde dedeleri müslüman olduğu hâlde İslâm'ı unutmuş kavimler var.

Avusturalya'da bir şehir söylediler, Mildura diye bir şehir. Oranın ahalisi kendi dedelerinin müslüman olduğunu oraya gidip gelmelerden anlamışlar. Bize bir hoca gönderin, demişler. Hâlâ bir hocaya ihtiyaç var. Hâlâ orada bir hoca isteniyor. İngilizce bilecek,

onlara İslâm'ı anlatacak hocaya ihtiyaç var. Her yerde bu ihtiyaç var.

Yusuf Ziya [Kavakçı] kardeşimizi aramızda bazı kimseler bilir. Amerika'ya gitti, Dallas'a gitti; günde ortalama 5 kişi elinde müslüman oluyordu. Şimdi adet arttı mı aynı mı devam ediyor bilmiyorum. Orada İslâmî bir üniversite kurmaya karar vermişler bu kardeşimiz de rektör seçilmiş. Rektör; üniversitenin kurucusu, başkanı, en yüksek mümessili, sahibi demektir. Bir üniversitenin sahibi oluyor. Maalesef ki Türkiye'de başörtülü çocukları üniversiteye almıyorlar! Sergilerde karikatürlerde onun feryadını dinliyoruz, görüyoruz. Amerika bir müslüman alimin gerçek alim olduğunu anlıyor ve rektörlük veriyor. Bu, güzel bir şey!

İçimizde çok güzel İngilizce bilenler var, hafız olanlar, tecrübe kazanmış olanlar var. Çeşitli dünyevî ve dinî bilgilere sahip olanlar var. Bu işleri yapmaları mümkün. Misâli Yusuf Ziya kardeşimiz. Yusuf Ziya kardeşimiz hem hafız. Allah nazardan saklasın; dua edelim, emsali çok olsun. Hem hafız hem Yüksek İslâm Enstitüsü mezunu hem hukuk fakültesi mezun-

nu. Çift kanatlı bir kuş. İki kanatlı, bir kanadı kırık değil. Asistan olmuş, doktora yapmış, doçent olmuş, profesör olmuş bir kardeşimiz. Amerikalılar kıymetini nasıl biliyor. Biliyor da kendi ülkesinde rektör yapıyor.

Allah bize de insaf, güzel hâller, güzel muhitler, çevreler, güzel şartlar nasip etsin.

Birbirimizi çelmelemekle, tepelemekle birbirimize yamyamlar gibi vahşice mâni olmakla ne kazanılıyor?! Başörtülü bir kız üniversiteye girmeyince ne oluyor?!..

Yine de o harabenin içinde güller bitiyor. Yine namazında niyazında çocuklar var mâşaallah. Hayret ediyorum. Ama ekseriyet dinden imandan nasipsiz, duygusuz, nefsinin esiri olmuş, şeytanın avucuna düşmüş, şeytanın maskarası!

Bizim en büyük düşmanlarımızdan birisi şeytan. En büyük düşmanlarımızdan bir diğeri nefis. onunla mücadele olmadan insan Boğaziçi Üniversitesi'ni okusa ne olacak profesör olsa ne olacak dekan olsa bakan, başbakan olsa reisicumhur olsa ne olacak?!..

Mühim olan şeytanını yenebilmek, nefsini yenebilmek ve Allah'ın rızasını kazanmak için vicdanına dayalı çalışmayı yapabilmek. Mühim olan o! Dünyanın her yerinde onları yetiştirmek önemli. Allah hepimize gayret versin.

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz'in müslüman olduğu zaman -rakamları pek iyi hatırımda tutmamış olabilirim- galiba 40 bin veya 90 bin altını varmış. Büyük bir zengin, çok büyük varlıklı bir kimseymiş ama hepsini Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in emrine vermiş, İslâm'a tahsis etmiş. Hz. Osman-ı Zinnûreyn Efendimiz de hâkeza son derece varlıklı bir kimse. Diğer varlıklı zenginler de Allah'ın dinine yardım olsun, hizmet olsun, ordular teçhiz edilsin diye çalışmışlar.

Bugün çatışmanın çarpışmanın veçhesi çok değişti. Yeni icatlar yapıldığı gibi yeni savaşlar da icat edildi. Öyle değişik savaşlar var ki düşman bugün insanın karşısına geçip de tüfek atmıyor! Bacadan giriyor, televizyon kutusundan çıkıyor; insanın kalbini yaralıyor, maneviyatını öldürüyor. İmanını söndürüyor.

Gazeteler televizyon programları neşreliyorlar. Bir tanesi elime geçti. Affedersiniz

bir sayfasında bir program adı: “Tanrılar Çıldırılmış Olmalı!”

“Tanrılar Çıldırılmış Olmalı!” diye bir isim. Okudum, merak ettim. Haince bir başlık! Böyle bir başlık başlı başına bir dinamit! Onun dizilip de baskıya girmesi bile büyük bir suikast. Çok büyük bir suikast!

Neye karşı süikast?

Allah inancına karşı en büyük tecavüz! Bir kere “tanrılar” diyor.

Var mı?

Lâ ilâhe illallah. “Ancak Allah var, başkası yok!”

“Tanrılar” olur mu, öyle şey olur mu?!

Bir de bunun ötesinde “Tanrılar Çıldırılmış Olmalı!” diye “çıldırılmak” fiilini izafe ediyor. İnsanların imanını nerelerden yılan gibi, akrep gibi sokuyor. Akrep insanın elbisesinin arasından yorganın çarşafın içinden dolanır, süzülür, sokacağına sokar, insanın canını yakar. Öyle sokuyor. Televizyon kutusunun içinden çıkan lafa bak: “Tanrılar Çıldırılmış Olmalı!” Söz bile başlı başına [küfür]!

Hâsılı bu devirde İslâm'a hizmetin veçhesi çok değişmiş ve İslâm'a yapılan hücumlar da çok başka yerlerden geliyor. İnsan karşıdan kurşun beklerken tepesinden kurşun yiyor. Arkasından kurşun geliyor. Hançer insanın arkasından saplanıyor.

Muhterem kardeşlerim!

Onun için bu edepsizlerin hakkından gelmek, bu edepsizliklerin karşısına çıkmak için bunları çok iyi bilmek lazım. Bunları bildikten sonra bunların tedavisini bilmek ve bunlar karşısında sağlam duracak müesseseleri kurmak lazım.

En sağlam müessese ilim müessesesidir. Mehmed Emin Er Hocamız'ı Avrupa'ya çağırıyorlar, Japonya'ya çağırıyorlar...

Neden?

İhtiyaç olduğu için!

En sağlam şey ilimdir. Ondan sonra da insan Allah'ın dininin emrinin ahkâmını bildikten sonra -bilmek bir şey ifade etmiyor- bildiğini de uygulaması lazım. Eğer uygulamıyorsa;

الْعِلْمُ بِلَا عَمَلٍ وَبَالٌ

el-İlmü bilâ amelin vebâlin.

Biliyor da uygulamıyorsa o zaman vebal olur.

“Vaiz güzel söyledi ama ben yoluma devam edeceğim...”

Olmaz. Hemen günahı terk edecek, anlar anlamaz, söylenir söylenmez, nasihat edilir edilmez günahı terk edecek; Allah’ın yoluna girecek!

c. Sahabe İle Bizim Müslümanlığımızın Farkı

Bizim zamanımızın müslümanlarıyla sahâbe-i kirâmın arasındaki fark sorulsa; “O zamanın müslümanı bu zamanın müslümanı arasındaki en büyük fark nedir?” diye sorulsa sanıyorum herhalde şöyle cevap veririm:

“O zamanın müslümanı bir âyet inince bir emri duyunca hemen yapıyordu, bizimki duyuyor ama kıpırdamıyor!”

Bu zamanın insanı farzı biliyor, haramı da biliyor emri de biliyor yasağı da biliyor; kılını kıpırdatmıyor. Bizim kusurumuz burada başlıyor. Bilmek var, duymak var; duyduğunu yapmak yok!

Hâlbuki sahâbe-i kirâmın âdeti ahlâkı neydi?

Duyduğunu duyar duymaz tatbik etmekte.

“İçki haram kılındı!” dediler, hemen şarap küpleri boşaltıldı. “Zekât verilecek.” dediler, herkes hemen zekâtını verdi. Ne emredilmişse anında yapmağa çalışmak lazım. Bildiğini uygulaması lazım.

Bildiğini uygulayana Allah bilmediği şeyleri de öğretir. Bilmediği ilimlerin kapısını da açar. Maneviyatın kapısını da açar hayırların kapısını da açar. İlm-i ledünnü de öğretir. Evliyâsı zümresine de dâhil eder.

İnsanın bildiğini tatbik etmesi lazım. Bizim hepimizin evimizde çoluk çocuğumuzla beraber bu mücadeleyi vermemiz gerekiyor. Giyimde, mobilyada, düşüncede, okumada, konuşmada, yazmada, masrafta, kazançta günlük faaliyetimizin her çeşidinde hangisi İslâm’a uygun hangisi İslâm’a aykırı diye düşünmemiz ve İslâmî olanı seçmemiz gerekir. İş, bu kadar da kolay: İslâmî olanı seç!

خذ ما صفا دع ما كدر

Huz mâ safâ da' mâ kedir.

“Safi, güzel olanı al; bulanık, yasak olanı bırak!”

Bu kadar kolay! Böylece bir günü öteki gününden daha ileri, daha müterakki olursa toplum, topluluk, cemaat, cemiyet inşaallah ileriye gider.

İnsan çok zayıf bir mahlûk. Bir insana kırk defa deli dersin deli olur, derler. Hakikaten o kadar demeye bile lüzum yok, ufak bir-iki telkinle insan şaşırıyor. Bizim doktor kardeşlerimiz var; karşısına alıyor, birkaç telkin yapıyor, uyutuyor, hipnotize ediyor. İnsanoğlu çok zayıf! Bakıyorsun uyumuş. Doktor, karşısındakini üç kelimeyle uyutuyor. Ondan sonra dişçiye teslim ediyor. Al bunun dişini çek!

“Acı duymayacaksınız.” diyor, acı duymuyor. Çok zayıf! Onun için muhabbet de çok önemli.

Dostluk ve muhabbet, kendisinin muhabbet duyduğu bir camiada yaşamak çok önemli. Kâfirlerin arasında olmaz. Nâehillerin, bîedeplerin içinde olmaz. Kendisinin cemaati-

ni, cemiyetini bulacak. O topluluğun içine girecek.

Özelif Sitesi'ni biz kurduk. 1000 lira ilk sermayesini [Mehmed Zâhid Kotku] Hocamız *rahmetullahi aleyh* bizim adımıza kesesinden çıkartıp vermiştir. Bir numaralı üye bendenizdim. İlk 1000 lirayı da [Mehmed Zâhid Kotku] Hocamız çıkartmıştı. Beş kere yedi, 35; sitede 360 daire var.

Burası öyle güzel bir yerdir ki zamanında müftüden hoca istemişler.

“Neresi?” demiş.

“Özelif Camii.” demiş.

“Özelif Sitesi'nin avlusunda kimi yakalasan camide Cuma hutbesi okur, vaaz verebilir. Size hoca yok. Başka yerde daha çok ihtiyaç var...” filan demiş.

Elhamdülillah burada kardeşlerimiz oturur. Amerika'ya gider. 3 ay, 6 ay Avrupa'ya gider, ihtisasa gider, gurbete gider; gözü arkada kalmaz.

Neden?

Muhabbetli bir muhitin içinde olmaktan!

d. İnsan Muhitiyle Muhabbetle Yaşar

İnsan muhitiyle yaşıyor! Ağaç toprakla yaşadığı gibi, çiçek saksıyla yaşadığı gibi insan muhitiyle yaşıyor. Onun için bir dost muhitiyle yaşaması lazım. Yalnız kalanı kurt kapar! Bir kuzucuk yalnız kaldı mı, çobandan sürüden ayrıldı mı kurt kapar, parçalanır helâk olur. Onun için bizim [Hakyol] Vakfımızın bir gayesi de muhabbettir, dostluktur.

[Mehmed Zahid Kotku] Hocamız *rahmetullahi aleyh* derdi ki;

“Her amelimizde bir kusur var. Şu ziyaretlerimiz, şu ziyafetlerimiz olmasa nice olurdu hâlimiz?..”

Ne kadar garip bir şey söylüyor: “Ziyaretlerimiz ve ziyafetlerimiz olmasa hâlimiz ne olurdu?”

Namazlarımız kusurlu, oruçlarımız kusurlu, haclarımız eksikli... Birbirimizi sevmek, muhabbet etmek çok kıymetli bir şey! Çünkü iki insan birbirini Allah için sevdi mi Allah'ın sevgisi ona hak oluyor!

Hakkat muhabbetî lil-mütehâbbîne fiyye.

Bu çok önemli bir şey!

Onun için biz vakfımızın gayeleri arasına bir de ara madde olarak dostluk maddesi koyduk, dostluğu sağlamak için neler lazım geldiğini faaliyet maddelerinde sıraladık. Şu yapılacak şu yapılacak vs.

Dostluk da bir esas! Müslüman eğitecek ama öteki müslümanları sevecek. Bir dostluk bir muhabbet potasına girecek ve orada kaynayacak; ahbablıklar, kardeşlikler devam edecek.

İslâm kardeşliği bir defa kuruldu mu bir daha asla bozulmaz.

İmâm-ı Gazâlî hazretleri diyor ki;

“Kardeş seçmek arkadaş seçmek için takvâ şartı vardır. İyi insanı seçecek, kâmil, olgun insanı, has müslümanı seçecek; onunla arkadaş olacak!”

“Peki, ama sonradan bozulursa?..”

Dost olduğu zaman iyiydi de sonradan bozuldu.

İmâm Gazâlî; “O zaman da bırakmayacak. Tekrar düzelineye kadar onun yakasını bırakmayacak, takip edecek! Dostluk orada belli olur. Arkadaş zararda; zarara düşmemesi

için onun peşini bırakmamak, kurtarıncaya kadar uğraşmak lazım.” diyor. Bir Şeyh-i San’an kıssası vardır, onu misal veriyor.

Onun için bir gayemiz de muhabbettir, sevgidir, dostluktur. Hakyol Eğitim, Dostluk, ondan sonra da Yardımlaşma!

Bir gayemiz de yardımlaşmadır.

İslâm’ın emir ve yasakları incelenirse dinimiz; “Din bir duygudur!” filan demiyor.

Din hem duygudur hem fiildir, hem harekettir hem yaşayıştır, hem maddedir hem mânadır; din her şeydir! Din hayattır, hayatın her faaliyetidir!

Bir hadîs-i şerîf beni hep dehşete düşürmüştür: Bir kimse müslüman vefat etmiş, edecekmış. Kabre konulmuş. Kabirde azap melekleri buna bir darbe vurmuşlar! Ama öyle şiddetli bir darbe vurmuşlar ki!..

Bunu Peygamber Efendimiz’in hadîs-i şerîfinden öğreniyoruz. O söylemeseydi nereden bilirdik?! Biz söyleseydik kim inanırdı?!..

e. Müslüman Müslümanın Yardımcısı Olmalı

Kabre koymuşlar, azap melekleri kabirde bu kişiye öyle bir darbe vurmuşlar ki kabrin içi ateş dolmuş. Bu o ateşin ıstırabı, o darbenin şiddetinin azabı, elemi içinde;

“Ben müslümanım, ben hayatımdayken namazlı niyazlı bir insandım. Bana bu azabı yanlışlıkla mı yapıyorsunuz, bu darbeyi niçin vurdunuz?..” filan diye itiraz edince demişler ki;

“Sen müslümandın ama hayatında falanca günde bir yerde zalimler bir müslümana, bir mazluma azap ediyorlardı. Sen oradan geçtin, o mazluma yardım etmedin; bu azap onun içindir!” Evet, mü’minsin ama o yardıma koşmadın, ondan dolayıdır!” diye hadîs-i şerîfte böyle geçiyor.

Muhterem kardeşlerim!

Yardımlaşmanın her çeşidinde rüzgâr gibi olacağız, yel gibi, fırtına, bora gibi eseceğiz. Müslüman kardeşimizin yardımına yetişeceğiz. Maddî yardımsa maddî, mânevî yardımsa mânevî, her neyse yardımın her çeşidini yapmak için fırsat arayacağız. Etrafı tarassut

edeceğiz, gözleyeceğiz, yardımlaşmanın çaresine bakacağız.

Türkiye içinde Türkiye dışında bütün müslümanlar nerede olsa kardeşimizdir.

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ

*Inneme'l-mü'minûne ihvetün.*³

Bir İngiliz İngiltere'den Bosna'ya yardım gönderiyor. 1000 tane kaset yapmış hazırlamış, dünyanın her yerine dağıtmış. Bir tanesini de İzmir'e bizim arkadaşlara göndermiş. Bir İngiliz, gitmiş Bosna'daki zulmü görmüş, fotoğrafları çekmiş. Demek ki İngiliz olduğu için ona dokunmadılar, müslüman olduğunu anlamadılar. Kaseti yapmış, dünyanın her tarafına dağıtıyor. İzmir'e de gelmiş. Bizim arkadaşlar da bize telefon açtılar:

“Bunu çoğaltalım dağıtalım mı?”

Bir İngiliz düşünüyor ki; “Ben tek başıma Sırp'lar'la başa çıkamam, bunları yenemem. Bunları alt edemem ama ne yapabilirim?..”

Çare arıyor, çare olarak onların zulmünü belgelemek ve belgelediği zulmü her tarafa

³ 49/Hucurat, 10.

gösterip; “Bak bunlar zalimdir, buna mâni olun!” diye hiç olmazsa feryat etmek [istiyor]. İletişim; bir haberi, enformasyonu bir tarafa iletmek çalışması yapıyor. Batılı, müslüman olduğu zaman ne yapması gerektiğini biliyor. Yusuf İslâm ne kadar yardım yapmış göndermiş. Tek bir kişi, bir kişi olmasına rağmen “Ben Bosnalı kardeşlerime nasıl yardım yapabilirim?” diye düşünüyor. Fransa’nın Strazburg şehrine gitmiştim.

“Hocam burada bir doktor karı koca var, müslüman. Sizi onunla tanıştırmak isterdik ama şu anda burada yoklar.” dediler. Yaz aylarıydı.

“Neredeler?” dedim.

“Afganistan’a cihada gittiler.” dediler. Fransız karı koca ama müslüman olmuşlar. Karı koca mücahitlere faydalı olmak için Afganistan’a [gitmişler]. Aklı başında olan insanlar nasıl çalışırsa öyle çalışalım.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
7 Rebîü'l-Evvel 1413 / 05.09.1992
Özelif Camii/ Ankara

[Bütün DİĞER ÇEŞİTLİ KONUŞMALAR'A PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

